

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Šebka a soudců JUDr. Dany Kostkové a JUDr. Evy Szépeové ve věci žalobce **META Servis, s.r.o.**, se sídlem Černošice, U Vodárny 1450, okres Praha – západ, IČO 25616757, zastoupeného Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem se sídlem Praha 8, Thámová 20/181, proti žalované **J. Č.**, narozené , bytem , zastoupené JUDr. MUDr. Martinem Kalistou, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Panská 1, **o uložení povinnosti strpět rekultivaci pozemku**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu Praha – západ č.j. 3 C 273/2006-168 ze dne 5.3.2008

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se **mění** ve výroku o náhradě nákladů řízení tak, že výše náhrady nákladů řízení činí 21.210,- Kč a že náhradu nákladů řízení je žalobce povinen zaplatit žalované k rukám zástupce žalované.
- II.** Jinak se rozsudek soudu prvního stupně ve výroku ve věci samé a ve zbylém rozsahu výroku o náhradě nákladů řízení **potvrzuje**.
- III.** Žalobce **je povinen** zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení 28.640,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalované.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud Praha – západ rozsudkem č.j. 3 C 273/2006-168 ze dne 5.3.2008 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“) zamítl žalobu, již se žalobce (v konečném znění) domáhá uložení povinnosti žalované strpět rekultivaci pozemku parc. č. v katastrálním

území ■■■■■ tak, „aby mohl předmětný pozemek sloužit svému původnímu účelu, tj. zemědělské výrobě“, s tím, že „obnovením tohoto stavu povinnost žalované zaniká“, a dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 11.300,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, „na účet advokáta JUDr. MUDr. Martina Kalisty, v Praze I, Panská 1“. Soud prvního stupně uzavřel, že žalovaná je vlastníkem pozemku parc. č. ■■■■■ v k. ú. a obci ■■■■■ (dále rovněž „předmětný pozemek“). Na předmětném pozemku a na pozemcích s ním souvisejících (ve vlastnictví jiných subjektů) se nachází ložisko nevýhradního nerostu – štěrkopísku. Žalobce je oprávněn k dobývání ložisek nevyhrazených nerostů. Právním předchůdcem žalobce byl podnikatel K ■■■■■ T ■■■■■, který na základě smlouvy uzavřené podle zákona č. 92/1991 Sb. privatizoval „provozovnu ■■■■■“ Pražského průmyslu kamene Praha, včetně „jiných práv a jiných majetkových hodnot, jež sloužily k provozování podniku“. Žalované bylo vlastnické právo k pozemku parc. č. ■■■■■ v k. ú. a obci ■■■■■ obnoveno na základě dohody o vydání věci podle zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, ze dne 20.5.1993, schválené pravomocným rozhodnutím pozemkového úřadu. Soud prvního stupně uzavřel, že nadále není nutno zkoumat oprávnění žalobce užívat předmětný pozemek, když žalobce se již v řízení nedomáhá uložení povinnosti žalované uzavřít s ním nájemní smlouvu pro účely těžby na předmětném pozemku, avšak domáhá se toliko uložení povinnosti žalované strpět rekultivaci předmětného pozemku tak, aby mohl sloužit svému původnímu účelu, tedy zemědělské výrobě. V tomto směru uzavřel, že existující správní rozhodnutí, ukládající subjektu (odlišnému od žalobce) těžícímu v minulosti na předmětném pozemku nevýhradní nerost provést po skončení těžby rekultivaci pozemku, nezakládají povinnost žalované jako vlastnice předmětného pozemku strpět užívání pozemku žalobcem, byť pro účely rekultivace pozemku. Zejména za situace, kdy žalovaná jako vlastnice pozemku má v úmyslu pronajmout pozemek dalšímu nájemci pro účely těžby, který následně provede rekultivaci. Proto by dle soudu prvního stupně „bylo kontraproduktivní ukládat žalované povinnost strpět rekultivaci žalobcem, když následně by měl být pozemek opět využíván pro účely těžby. Za této situace by se rozhodnutí, které by vyznělo ve prospěch žalobce,jevilo jako zásah do práva žalované jako vlastnice předmětného pozemku“. Soud prvního stupně zde akcentoval, že je třeba chránit vlastnické právo žalované k předmětnému pozemku, kdy s ohledem na její nesouhlas nemohou rozhodnutí správních orgánů žalovanou ve výkonu jejího vlastnického práva, co do povinnosti strpět rekultivaci pozemku, omezit.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, kterým jej napadl v celém rozsahu. Zdůrazňuje, že je právním nástupcem organizací, které na pozemku, jehož vlastníci je žalovaná, těžily písek, a to na základě správních rozhodnutí. Správními rozhodnutími byla v rámci udělení souhlasu k těžbě na předmětném pozemku uložena i povinnost provést zabezpečení rekultivace. Tato správní rozhodnutí byla vydána ve prospěch právního předchůdce žalobce - Pražský průmysl kamene s.p. - kdy tomuto subjektu byla uložena povinnost půdu dočasně vyňatou ze zemědělského půdního fondu rekultivovat. Žalovaná, které byl předmětný pozemek vydán na základě dohody o vydání věci ze dne 20.5.1993, schválené Okresním úřadem ■■■■■ dne 10.11.1994, byla „seznámena se situací“ a pozemek přebírala za uvedené situace. Musela tedy vědět, že pozemek je vyňat ze zemědělské výroby na základě žádosti právního předchůdce žalobce a že této osobě byla mimo jiné uložena povinnost pozemek rekultivovat. V dané věci nelze věc posoudit toliko z titulu občanského práva a ochrany vlastnického práva vlastníka pozemku. Žalovaná je právním nástupcem státu jako vlastníka pozemku, „následovaného zřejmě zemědělským družstvem“. Žalobce vychází z toho, že je vázán rozhodnutími o odnětí pozemku zemědělské výrobě, včetně povinnosti provést rekultivaci. Při její neprovedení mu hrozí veřejnoprávní sankce – pokuta. Žalobce je tak v situaci, kdy buď potřebuje splnit svou povinnost uloženou mu správním rozhodnutím, či kdy má naléhavý právní zájem, aby bylo určeno, že tuto povinnost

nemá. Je nutno zohlednit existenci správních rozhodnutí ukládajících žalobci jako právnímu nástupci původních subjektů provádějících těžbu i na předmětném pozemku povinnost provést rekultivaci. Povinnost rekultivace žalobce vznikla ještě v době, kdy žalovaná vlastníci pozemku nebyla, v tomto směru je otázkou, zda by v rámci příslušného správního řízení o udělení sankce za neprovedení rekultivace uspěla obrana žalobce, že žalovaná mu k rekultivaci nedala souhlas. Žalobce proto navrhl změnit rozsudek soudu prvního stupně tak, aby žalobě v konečném znění bylo v plném rozsahu vyhověno.

Žalovaná navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného. Zdůraznila, že nelze oddělit těžbu a rekultivaci, tyto činnosti jsou spolu úzce spojeny. Poukázala, že uzavřela nájemní smlouvu s jinými subjekty, kdy předpokládá, že by tyto subjekty prováděly těžbu šterkopísku na předmětném pozemku. Nesouhlasí proto, aby jí bylo uloženo strpět provedení rekultivaci žalobcem, protože by se jednalo o celkem zbytečný úkon. Nelze zasahovat do práva vlastníka v tomto směru. Rozhodující je, že žalobce neměl souhlas žalované jako vlastníka ani s těžbou, ani s rekultivací předmětného pozemku. Při absenci takového souhlasu je nepřípustné, aby žalobce nuceně prováděl takovou rekultivaci, a to zvláště za situace, kdy se na předmětném pozemku stále nacházejí nedotěžené zásoby šterkopísku v objemu asi 165.000 m³, které by byly provedenou rekultivací nenávratně ztraceny. Z logiky věci se podává, že povinnost provést rekultivaci pozemku má ten, kdo naposledy na předmětném pozemku se souhlasem vlastníka těžil. Takovým subjektem v žádném případě nebyl žalobce, ten na předmětném pozemku netěžil. Posledním, kdo těžil, byl pan K. T., ale i ten těžil bez souhlasu žalované coby vlastníka. Žádné rozhodnutí správního orgánu nemůže založit oprávnění přes nesouhlas vlastníka zasahovat do jeho vlastnického práva.

Krajský soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a shledal odvolání žalobce nedůvodným.

Odvolatel – žalobce uplatňuje odvolací důvody dle § 205 odst. 2 písm. g/ o.s.ř. – rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci, co do závěru o právní nerozhodnosti existujících správních rozhodnutí ukládajících právnímu předchůdci žalobce povinnost po skončení těžby nevýhradního nerostu i na předmětném pozemku žalované provést rekultivaci, za situace, kdy žalovaná jako vlastník pozemku s uvedenou rekultivací nesouhlasí.

Odvolací soud (poté, co v podstatném rozsahu zopakoval dokazování dle § 213 odst. 1, 2, 3 o.s.ř.) uzavřel, že soud prvního stupně z provedených důkazů učinil správná skutková zjištění v tom směru, že žalovaná se stala vlastníkem předmětného pozemku parc. č. ■■■ v k. ú. a obci ■■■ na základě uzavřené dohody o vydání věci dle zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, ze dne 20.5.1993, schválené rozhodnutím Okresního úřadu ■■■ ze dne 10.11.1994, jež nabylo právní moci dne 2.12.1994. Správně zjistil, že na předmětném pozemku a na pozemcích s ním sousedících se nachází ložisko šterkopísku, na němž v minulosti (již v sedmdesátých let dvacátého století) na základě rozhodnutí správních orgánů byla prováděna těžba. V době zahájení těžby bylo uživatelem předmětného pozemku Jednotné zemědělské družstvo ■■■. To se podává z územního rozhodnutí ONV ■■■ ze dne 9.10.1969, adresovaného Severočeským kamenolomům a šterkopískům národního podniku závod Praha, a rozhodnutí o předchozím souhlasu Ministerstva zemědělství a výživy ČSR ze dne 28.12.1989 k dočasnému odnětí zemědělské půdy pro zajištění těžby šterkopísku v dobývacím prostoru ■■■ s podmínkou zabezpečení provedení technické a biologické

rekultivace na odnímaných pozemcích podle plánu rekultivace těžebního prostoru [REDAKCE], kdy po ukončení následné rekultivace má být území vráceno zemědělské výrobě, rovněž tak z rozhodnutí Referátu životního prostředí OkÚ [REDAKCE] ze 6.2.1991 o dočasném odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě od 1.1.1990 do 30.9.1998, se schváleným plánem rekultivace půdy dočasně odňaté zemědělské výrobě a projektem zúrodňovacích opatření, podle něhož po ukončení těžby bude podle schváleného plánu rekultivačních prací provedena závážka ložiska inertní zeminou a technická rekultivace. Dále bude ornice uložená na deponiích rozprostřena na původní místo, následně bude v termínu od 1.10.1993 do 30.9.1998 realizována biologická rekultivace. Rozhodnutím Okresního úřadu [REDAKCE] ze dne 20.8.1998 byl K [REDAKCE] T [REDAKCE] udělen souhlas k dočasnému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro dotěžení zásob šterkopísku a provedení následné rekultivace pískovny [REDAKCE] od 1.10.1998, to i ve vztahu k předmětnému pozemku, a to s tím, že technická a biologická rekultivace bude provedena dle projektu rekultivace z roku 1988. Rozhodnutím ONV [REDAKCE] ze dne 1.7.1969 adresovaným Severočeským kamenolomům a šterkopískům závod Praha byly stanoveny další podmínky ochrany ložiska a šterkopísku [REDAKCE], to i ve vztahu k předmětnému pozemku. Rozhodnutím ONV [REDAKCE] ze dne 25.4.1978, adresovaným Středočeským kamenolomům a šterkopískovnám n.p. byly povoleny terénní úpravy s tím, že uvedený orgán nemá námitek k další těžbě s ohledem na znovuotevření ložiska.

Správně soud prvního stupně rovněž zjistil, že na základě rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu z 11.8.1997, aktualizovaného privatizačního projektu privatizovaného subjektu Pražský průmysl kamene Praha, s. p. ze dne 17.3.1997 a smlouvy o prodeji privatizovaného majetku dle zákona č. 90/1991 Sb. ze dne 9.3.1998 byl prodán Fondem národního majetku K [REDAKCE] T [REDAKCE] privatizovaný majetek podniku Pražský průmysl kamene [REDAKCE] - provozovna [REDAKCE], za sjednanou kupní cenu, kdy uvedenou smlouvou bylo převedeno vlastnické právo k movitému majetku, dále „jiná práva a jiné majetkové hodnoty, jež sloužily k provozování podniku“. S vlastnickým právem privatizovaného majetku přechází dle obsahu smlouvy na kupujícího i „jiná práva a závazky související s privatizovaným majetkem“.

Smlouvou uzavřenou mezi K [REDAKCE] T [REDAKCE] a žalobcem ze dne 31.12.1997 ohledně těžebního prostoru týkajícího se i předmětného pozemku měl žalobce převzít, mimo jiné, povinnost rekultivace prostoru pískovny v k. ú. [REDAKCE] dle plánu schváleného v roce 1992.

Z nájemní smlouvy ze dne 25.11.1999 odvolací soud zjistil, že jí žalovaná jako vlastník pronajala předmětný pozemek společnosti Pískovny J&J s.r.o. k provedení těžby písku na uvedeném pozemku, za sjednané nájemné.

Z rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v [REDAKCE] ze dne 19.10.1992, adresovanému Pražskému průmyslu kamene, odvolací soud zjistil, že jím byla v rámci „pískovny [REDAKCE]“ povolena likvidace ve východní části pískovny [REDAKCE] s tím, že následnou rekultivací východní části pískovny nesmí být znemožněno nebo ohroženo bezpečné a řádné vydobytí zbývajících surovin v západní části pískovny [REDAKCE], a to podle schváleného plánu likvidace, schváleného dne 6.2.1991.

Z dopisů žalované ze dne 4.1.1998 a 7.9.1998 odvolací soud zjistil, že žalovaná nesouhlasila ve vztahu ke K [REDAKCE] T [REDAKCE] s tím, aby prováděl jakoukoli těžbu na předmětném pozemku a prováděl jeho rekultivaci. K [REDAKCE] T [REDAKCE] dopisem ze dne 26.8.1998 sděluje žalované,

že jí „žádá o zvážení pronájmu předmětného pozemku k dotěžení písku a následné rekultivaci“.

Soud prvního stupně tedy správně zjistil, že K. T. coby osoba, jež privatizovala „provozovnu“ na základě shora uzavřené smlouvy z 9.3.2008, neměl souhlas žalované coby vlastníka předmětného pozemku k provedení těžby a rekultivace.

Správně soud prvního stupně rovněž zjistil, že žalobce je oprávněn k činnosti prováděné hornickým způsobem, a to dobývání ložisek nevyhrazených nerostů s roční těžbou nižší než 500 tun, včetně úpravy a zušlechťování nerostů prováděných v souvislosti s jejich dobýváním.

Správně je i zjištění soudu prvního stupně, že na předmětném pozemku nebylo pokračováno v těžbě od roku 1998 a že žalovaná poté, co se stala vlastníkem předmětného pozemku na základě jeho vydání podle zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, nedala ani žalobci, ani jeho předchůdci K. T., souhlas k provádění těžby či rekultivace předmětného pozemku, neboť měla v úmyslu dát souhlas k takové těžbě - provedení dotěžení zásob ložiska šterkopísku - a následnému provedení rekultivace, resp. tyto činnosti „svěřit“, jiným subjektům.

Odvolací soud doplnil dokazování ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1, 4 o.s.ř. a zjistil ze zprávy Obvodního báňského úřadu pro území a kraje ze dne 17.10.2002 na čl. 245 spisu, že dne 18.12.2002 bylo vydáno Obvodním báňským úřadem v rozhodnutí, kterým byla žalobci povolena činnost prováděná hornickým způsobem podle druhého plánu likvidace pískovny s tím, že v podmínce výrokové části citovaného rozhodnutí bylo uvedeno, že likvidační pískovny nesmí být dotčeny nedotěžené zásoby šterkopísku ve výši cca 165.000 m³ na pozemku č. v k. ú. . Likvidace vytěžené části pozemku č. v k. ú. je podmíněna souhlasem vlastníka tohoto pozemku. Porovnáním mapy povrchové situace přiložené k druhému citovanému plánu likvidace pískovny se stavem zaměření k 30.10.2001 a mapy povrchové situace pískovny se stavem zaměření ke dni 25.3.2010 lze vyvodit, že od vydání citovaného rozhodnutí Obvodního báňského úřadu ze dne 18.12.2002 nedošlo k úbytku zásob šterkopísku na pozemku parc. č. v k. ú. . Kromě uvedených zásob na pozemku parc. č. se zbytkové zásoby šterkopísku nacházejí v jihozápadní části pískovny na pozemcích parc. č. a č. v k. ú. .

Shora zjištěný skutkový stav je dostatečný pro právní posouzení věci.

Ve vztahu k právnímu posouzení věci odvolací soud vycházel ze závěrů obsažených v nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 76/12 ze dne 7.8.2012 vydaného v této věci, kterým byl zrušen rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.10.2011 č.j. 28 Cdo 1576/2009 a předcházející rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9.10.2008 č.j. 27Co 249/2008-197.

Na předmětném pozemku se nachází ložisko šterkopísku, tedy ložisko nevyhrazeného nerostu ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1, 2 zákona č. 44/1988 Sb., horní zákon. Dle § 7 citovaného zákona takové ložisko je součástí pozemku.

V dané věci je rozhodné, že žalovaná jako vlastníka předmětného pozemku, jejíž vlastnické právo k němu bylo obnoveno restituční - vydáním pozemku podle zákona o půdě - nesouhlasila po vydání s prováděním další těžby na předmětném pozemku, ani s provedením

jeho rekultivace, ze strany žalobce i jeho předchůdce K. T., že na předmětném pozemku nebylo pokračováno v těžbě od roku 1998, kdy do té doby těžbu prováděl K. T., žalobce sám na předmětném pozemku nikdy netěžil a že na předmětném pozemku se nachází nedotěžené zásoby štěrkopísku v objemu asi 165.000 m³.

Při právním posouzení věci jde – jak se podává ostatně z citovaného nálezu Ústavního soudu - o posouzení tvrzeného oprávnění žalobce na provedení rekultivace předmětného pozemku, které se ocitlo ve střetu se zájmy žalované vyplývajícími z jejího vlastnického práva. Jde zde o střet mezi právem vlastníka, který hodlá svobodně naložit se svým pozemkem, na němž se nachází ložisko nevyhrazeného nerostu, jež je součástí pozemku, a tvrzeným „právem“ na provedení rekultivačních prací, odvozovaným z povinnosti právního předchůdce rekultivovat jím vytěžený prostor. Současně jde o specifickou situaci, kdy v restituci byl vydán pozemek, přičemž subjektu odlišnému od vydávající osoby povinné svědčilo právo těžit na něm písek s adekvátní povinností pozemek rekultivovat. Uvedenou situaci je třeba řešit s přihlédnutím ke všem atributům věci, přičemž nelze pominout smysl a význam jednotlivých zvažovaných správních rozhodnutí a zejména poměřovat jejich závaznost (i ve vztahu k žalované) pro případ rozporu s ústavně chráněným vlastnickým právem. Dle Ústavního soudu smyslem správních rozhodnutí bylo umožnit příslušným konkrétním organizacím těžit na předmětném pozemku za splnění zákonných podmínek štěrkopísek, přičemž jednou z těchto podmínek byla i rekultivace pozemku po skončení těžby. Po vydání nemovitosti žalované byl „základní a prioritní podmínkou pro pokračování v těžbě souhlas žalované“. Správními rozhodnutími ukládajícími povinnost rekultivace a zakládajícími oprávnění provádět těžbu „nemohlo být popřeno právo žalované s pozemkem svobodně nakládat a zvolit si libovolný subjekt, který dokončí těžbu na jejím pozemku rovněž za splnění zákonných podmínek, tj. rovněž případné rekultivace“. Dle Ústavního soudu platí, že „z uložení povinnosti k rekultivaci ... (subjektu provádějícímu těžbu) po dokončení těžby nelze dovozovat povinnost žalované strpět tuto rekultivaci před dokončením těžby“. Rekultivaci pozemku je třeba chápat jako „povinnost k odstranění či napravení škody, která byla v souvislosti s těžbou na zemědělském pozemku způsobena, v souvislosti s rozhodnutím o dočasném vynětí pozemku ze zemědělského půdního fondu, nikoliv jako právo nakládat s cizím pozemkem bez souhlasu vlastníka, a to způsobem, jež by ve svém důsledku mohl být zdrojem případného dalšího zisku“. Současně je ve věci významné to, že povinnost k rekultivaci byla stanovena správními rozhodnutími až po ukončení těžby štěrkopísku, nikoliv v jejím průběhu.

Z toho se podává závěr, že bez dalšího - již s ohledem na to, že na předmětném pozemku se nachází nedotěžené zásoby štěrkopísku v objemu asi 165.000 m³ - nemá (nejméně pro předčasnost) žalovaná dosud povinnost rekultivaci předmětného pozemku strpět, a to ze strany jakéhokoli subjektu. Již tento závěr bez dalšího postačuje k závěru o věcné správnosti rozsudku soudu prvního stupně, kdy v takovém případě je žaloba ze strany žalobce o uložení povinnosti žalované strpět rekultivaci pozemku nejméně předčasná.

Navíc však, i kdyby byly zásoby štěrkopísku na předmětném pozemku dotěženy, je nutno zohlednit a uvážit, že smyslem rekultivace – jak se podává ostatně i z nálezu Ústavního soudu - je náhrada újmy způsobené vlastníku pozemku původně zemědělského charakteru; nejde o právo nakládat s cizím pozemkem bez souhlasu vlastníka. V tomto směru by byl i tak rozhodný nesouhlas žalované, aby takovou rekultivaci prováděl žalobce. Žalovaná je vlastníkem předmětného pozemku, a pokud by ona v popsáném případě nesouhlasila, aby jí provedenou těžbou způsobená újma (v podobě pozbytí zemědělského charakteru pozemku) byla nahrazena uvedením v původní stav, šel by takový postoj k tíži toliko jí. Jinými slovy,

přes nesouhlas vlastníka pozemku by i v takovém případě žalobce nebyl oprávněn domáhat se uložení vlastníku povinnosti strpět rekultivaci, a zasáhnout tak do jeho vlastnického práva, když rekultivace má sloužit (primárně) právě k ochraně takového vlastnického práva. V takovém případě by se subjekt, kterému byla správním rozhodnutím uložena povinnost rekultivace, nemohl dopustit protiprávního jednání. Bylo by na posouzení, zda by v takovém případě nebylo dáno protiprávní jednání (v podobě neumožnění provedení rekultivace) na straně vlastníka pozemku (když zohlednit je nutno i veřejný zájem na provedení rekultivace v podobě zajištění náležité ochrany přírody a krajiny).

Současně je možno přisvědčit argumentaci žalované, že povinnost rekultivace svědčí (při souhlasu vlastníka s takovou rekultivací) tomu subjektu, který na pozemku vlastníka s jeho souhlasem naposledy těží. Uvedený závěr vyplývá skutečně z logiky věci, kdy oprávnění k těžbě je pouze veřejnoprávním předpokladem provedení těžby a k její faktické realizaci je stále nutná i existence občanskoprávního titulu, tedy souhlasu vlastníka pozemku (vyjádřeného např. nájemní smlouvou). Totéž platí i pro provedení rekultivace, kdy pro její provedení, kromě splnění veřejnoprávní podmínky v podobě jejího uložení příslušným správním úřadem, je rovněž nutný občanskoprávní titul - souhlas vlastníka pozemku.

Zohlednit nutno i okolnost, že žalovaná je v pozici oprávněné osoby, jejíž vlastnické právo k předmětnému pozemku bylo obnoveno, a v tomto směru neměla vliv na obsah správních rozhodnutí ukládajících povinnost rekultivace, nebyla jejich adresátem. Přitom z pohledu současné právní úpravy jsou správní rozhodnutí ohledně dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu, zajištění a likvidace důlních děl a lomů vydávána i ve vztahu k vlastníkům pozemků a jiným dotčeným osobám. Tyto osoby jsou tak také účastníky správního řízení a vydaná správní rozhodnutí jsou pro ně závazná a jsou závazná i pro právní nástupce účastníků řízení (srov. § 18 a § 19 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě). Žalovaná však takové postavení neměla, neboť není právním nástupcem státu či povinné osoby, je oprávněnou osobou, jejíž vlastnické právo k předmětnému pozemku bylo (v rámci tzv. restituce) podle zákona o půdě obnoveno.

Na základě shora uvedených závěrů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku ve věci samé jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Odvolací soud změnil podle § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. per analogiam rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o náhradě nákladů řízení co do výše této náhrady nákladů řízení tak, že tato výše činí 21.210,- Kč. Náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně soud prvního stupně správně uložil zaplatit žalobci podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., když žalovaná byla v řízení plně procesně úspěšná. Výši těchto nákladů řízení však představuje odměna zástupce za řízení před soudem prvního stupně zahájené podáním žaloby ve výši 6.200,- Kč + DPH 20 % dle § 7 písm. e/, § 16 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění do 31.8.2006, dále 8 náhrad hotových výdajů po 75,- Kč + DPH 20 % dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.8.2006, § 137 odst. 3 o.s.ř.; dále za odvolací řízení zahájené podáním odvolání dne 5.5.2004 odměna zástupce ve výši 6.200,- Kč snižovaná na jednu polovinu při jednom úkonu právní pomoci + DPH 20 % dle § 10 odst. 3, § 7 písm. e/ vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění do 31.8.2006, jedna náhrada hotových výdajů po 75,- Kč + DPH 20 % dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř. (to vše z předmětu řízení o uložení povinnosti žalované uzavřít se žalobcem nájemní smlouvu); dále za opakované řízení před soudem prvního stupně (z předmětu řízení o uložení povinnosti strpět provedení rekultivace) odměna zástupce ve výši 6.200,- Kč + DPH 20 % dle § 8 písm. b/, § 16 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění do 31.8.2006, pět náhrad hotových výdajů po

300,- Kč + DPH 20 % dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř.; celkem tedy náhrada účelně vynaložených nákladů řízení před soudem prvního stupně žalované ve výši 21.210,- Kč. Současně odvolací soud změnil výrok o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně i ohledně uvedení platebního místa, kdy namísto „na účet“ uložil povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. žalobci žalované k rukám jejího zástupce. Ve zbylém rozsahu odvolací soud výrok o náhradě nákladů řízení (co do stanovené lhůty k plnění odpovídající ustanovení § 160 odst. 1 o.s.ř.) jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 224 odst. 1 o.s.ř., § 142 odst. 1 o.s.ř., za použití § 151 odst. 1 o.s.ř. I v odvolacím řízení byla z hlediska jeho konečného výsledku plně procesně úspěšná žalovaná; má proto právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení vůči žalobci. Tuto náhradu představuje za odvolací řízení skončené rozsudkem Krajského soudu v Praze č.j. 27 Co 249/2008-197 ze dne 9.10.2008 odměna zástupce 9.000,- Kč dle § 10 odst. 3, § 8, § 16 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění do 29.2.2012, dvě náhrady hotových výdajů po 300,- Kč + DPH 20 % dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř., dále soudní poplatek za dovolání proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Praze ve výši 5.000,- Kč, odměna zástupce za dovolací řízení 9.000,- Kč krácená na jednu polovinu při jednom úkonu právní služby dle § 10 odst. 3, § 8 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění do 29.2.2012, jedna náhrada hotových výdajů po 300,- Kč + DPH 20 % dle vyhlášky § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř. a dále za odvolací řízení po zrušení citovaného rozsudku Krajského soudu v Praze odměna zástupce ve výši 10.000,- Kč krácená na jednu polovinu při jednom úkonu právní služby + DPH 20 % dle § 10 odst. 3, § 8 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve znění od 1.3.2012 a jedna náhrada hotových výdajů po 300,- Kč + DPH 20 % dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., § 137 odst. 3 o.s.ř. Celkem tedy náhrada účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení žalované představuje částku 28.640,- Kč. Jejich zaplacení uložil odvolací soud žalobci ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku podle § 160 odst. 1 o.s.ř., k rukám zástupce žalované dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu Praha – západ dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 1. listopadu 2012

JUDr. Roman Šebek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Davídková Ivana